

Sygn. akt V CSK 215/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa R. G. i E. G.

przeciwko F. Sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 30 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca 519/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżących solidarnie na rzecz pozwanego 1800
(jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów R. G. i E. G. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 30 czerwca 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparli na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen

(zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżących rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżących obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, niepubl.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący wszystkie wyżej omówione przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania związali z domniemaniem dobrej wiary posiadacza urządzeń posadowionych na cudzych nieruchomościach bez podstawy prawnej (art. 7 k.c.) oraz z ciężarem dowodu w zakresie wzruszenia tego domniemania. Jednakże argumentacja przedstawiona przez skarżących nie przemawia ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen przedstawionych zagadnień

prawnych, ani za wątpliwościami interpretacyjnymi i rozbieżnościami w orzecznictwie (w zakresie podnoszonych problemów, które wielokrotnie były przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, zob. m. in.: wyrok SN z dnia 23 lipca 2015 r., sygn. akt I CSK 360/14, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 4 września 2014 r., sygn. akt II CSK 659/13, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2014 r., sygn. akt V CSK 87/13, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. akt V CSK 30/12, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 5 listopada 2010 r., sygn. akt I CSK 3/10, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 13 stycznia 2010 r., sygn. akt II CSK 374/09, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 16 grudnia 2009 r., sygn. akt I CSK 184/09, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 25 lutego 2009 r., sygn. akt II CSK 501/08, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 4 grudnia 2008 r., sygn. akt I CSK 225/08, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 13 października 2005 r., sygn. akt IV CK 165/05, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 10 sierpnia 2005 r., sygn. akt I CK 50/05, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 24 maja 2005 r., sygn. akt V CK 48/05, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 6 lutego 1998 r., sygn. akt I CKN 484/97, nie publ., wyrok SN z dnia 20 kwietnia 1994 r., sygn. akt I CRN 44/94, OSNC 1994, nr 12, poz. 245). Skarżący nie przedstawili również argumentów, które wskazywałyby na jakiegokolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.